Як я при брамі тремтячи схилився
Узрівши Найблаженнішу · згадавши
В гарячці ті гіркотні ночі · й друг
За мною стежив спочутливо · й дихав
Я нею лиш і співом їй моїм:
На сміх я людям був · бо не стрясуть їх
Любовні наші скарги — коли ми
Минущі в мріях живемо як вічні.

Змужнів я · вразила мене ганьба
Держав спустошуваних лже-вождями...
Де лиш рятунок мрів — я йшов на поміч
Добром і духом з руйначем боротись.
Відплачено мені було вигнанням
І я роками під дверми чужими
Жебрачу на наказ дурних — от-от
Вони вже прах без назви · я ж існую.

Як потім мій багатобитий шлях ·
Мій біль на наші самохитні муки ·
Мій гнів на літеплих зіпсутих ниць
Загус у мідній формі: вчули многі
Як тільки щез їх страх — луну грімку
І хоч не відчував ніхто з них кігтів
Та й жару в серці: з Адіджe до Тібру
Набухла слава про ізгоя житло.

Та коли світу я уник · долини
Узрів Блаженних · янгольські хорали
Сприйняв і передав: то мою гарфу
Прозвали здитинілою.. о глупі!
Я з печі головешку взяв ·роздув —
Бурхнуло пекло · та вогню я прагнув

Щоб опромінити любов найвищу
І провістити сонце і зорю.